

JOSEP ROMEU – CRÍTICA/AUTOCRÍTICA
LA MIRADA INFINITA (TEMPS RECORD, 2011)

Amb el primer raig de llum que entra a l'habitació
el dia es veu més clar amb versos de Bartra i cançons d'Ovidi Montllor.
Sentir-se viu també és llibertat,
la llibertat de ser el que vols i també d'aprendre a estimar.

Hem obert els ulls i ens hem trobat com dos peons en un combat
rodejats de massa peces, on el taulell és la realitat.
No espero a cap moment però sento que el temps se me'n va de les mans:
trens avall, mirades amunt i el dia en què vam començar queda lluny.

El silenci és un lladre de veus però avui no callarem,
no hi ha res escrit sobre allò que estem vivint;
empenyent una porta, empunyant el demà,
a l'espatlla només els cinc sentits
sense oblidar que fer és la millor forma de dir.

**Travessarem camins cremats per el poder,
silencis eterns, el mar sencer,
emboscades d'estels i curtes nits;
la il·lusió, dins el cor; la mirada, a l'infinit.**

Busco en la foscor del silenci una veu
per escoltar allò que pensa intercanviant dubtes i consells,
em pregunto si l'eternitat no fa de llençol
embolicant instants d'una història que acompanya i també absol.

El silenci és un lladre de veus però avui no callarem,
no hi ha res escrit sobre allò que estem vivint;
empenyent una porta, empunyant el demà,
a l'espatlla només els cinc sentits
sense oblidar que fer és la millor forma de dir.

**Travessarem camins cremats per el poder,
sense cap altra manera d'avançar cap endavant i seguir
travessant camins cremats per el poder,
silencis eterns, el mar sencer,
emboscades d'estels i curtes nits;
la il·lusió, dins el cor; la mirada, a l'infinit.**

